

TẾT ĐÌNH HỢI NÓI CHUYỆN “ĐÀN HEO NỌC”

Hồi năm 1946 tôi mới 15 tuổi nhưng thường được gặp mấy cô trong ban “võ trang tuyên truyền”, vì có người anh em họ làm trưởng ban nên có nhiều dịp được thân cận, ngắm nghía những bàn tay búp măng trắng trẻo, những cổ tay tròn trĩnh, những khuôn mặt trái soan khả ái, miệng cười thật duyên dáng, nhất là những đôi mắt sáng và đen, ngây thơ, tinh tú trong những lúc tập hát, kè vai dựa cổ vào vai nam làm tôi ngây ngất, say sưa nhìn ngắm, quên cả giờ về.

Họ là những học sinh, sinh viên Hà thành bỏ cả gia đình yên ấm, thoát ly theo “Cách Mạng”. Tôi cũng muốn theo họ, dù chỉ làm một tên liên lạc viên hạng bét, nhưng được thường xuyên thân cận với các chị đẹp như mơ như vậy, dù phải xa cha mẹ, anh em cũng cam lòng, đấy chỉ là nghĩ đi, theo cảm ứng tình yêu trai gái mới chớm nở của một nhóc tỳ, nhưng nghĩ lại thì thiên nan vạn nan, một là mình chỉ là một cậu con nít, học hành dốt nát, nhà quê nhà mùa lại không biết một chút gì về hát hò, đàn địch, suốt đời làm một tên giao liên vô học, kè kè hầu hạ bên họ mãi hay sao?, hai là liệu mình có can đảm bỏ nhà đi theo tiếng gọi của “ái tình đơn phương vô vọng” ấy hay không?, nhất là mình có can đảm dứt bỏ mọi sự triu mến, thương yêu quấn quýt hàng ngày, hàng giờ, nó đã trở thành thói quen, tập quán không thể bỏ được với người mẹ mà mình chí yêu chí kính nhất đời hay không? Tất cả là chỉ ảo tưởng, chỉ là vô vọng.

Mãi sau này, đi học trong các trường của cộng sản, mới biết rõ đó là mỹ nhân kế mà bọn cộng sản thường dùng để dụ dỗ nam giới mà chúng tôi trong thời đó gọi là “Mái sù” Cũng do kinh nghiệm đó, tôi đã suy nghĩ đến các cô cán bộ gái của Việt Minh trong làng trong xã rồi dần dần đến các lãnh vực khác, địa phương, trung ương, quốc gia, bộ đội, chính trị, với danh từ đẹp đẽ, duyên dáng “Hộ Lý”, chỉ là làm “điểm nội bộ” dùng để giải quyết sinh lý cho mấy gã cán bộ nam cao cấp, “mắc vòng mới biết là tay cáo già”.

Ta xét qua những nhân vật ở trung ương đảng cộng sản, trước hết ta phải kể đến Hồ chí Minh, bao nhiêu vợ, bao nhiêu người yêu, bao nhiêu cô gái đã hộ lý bác qua một đêm, ta chưa có thống kê rõ ràng nhưng ai ai cũng biết vụ Nguyễn thị Minh Khai, út Huệ miền Nam, rồi cô Xuân, mẹ của Nông đức Mạnh, bị Trần bội Hoàn hiếp dâm, sau khi họ Hồ thải ra, kết quả bị giết chết hết sức dã man và tàn nhẫn. Đó là họ Hồ áp dụng thuật nuôi trâu của bọn Tàu “giết mẹ giữ con”, đệ tử họ Mao có khác! Lê Duẩn thì mấy cháu học sinh miền Nam đẹp như mơ như mộng ra thăm bác hồi 1976 gì đó, “bác” đạo đức quá đến không cầm nổi máu dê của Tề tuyên vương được, nên “bác” đã phải để lại “cái nón sắt” trong bụng cô cháu gái đẹp như mơ như mộng ấy, nghe nói “bác” mua nhà, mua xe cho cháu sống như “Thứ Phi” dù bác đã có đến bảy tám phòng như vậy rồi.

Hồi đó ở Saigon ai mà không nghe chuyện Bác Duẩn dê cháu gái. Tiếp đến gần đây nhật báo Người Việt ngày 30 tháng I năm 2007, số: 7724, có trích đăng Điện Thư số 60 của Câu Lạc Bộ

Dân Chủ, tác giả Hoàng Dũng tiết lộ rằng, chính Nguyễn Văn Linh, cựu tổng bí thư đảng cộng sản tâm sự: “các ông trung ương ủy viên của đảng cộng sản, hầu như đều có con rơi: Trần Văn Trà con rơi là Trần Văn Nam, Tướng Nguyễn Chí Thanh con rơi là Nguyễn Tấn Dũng, đương kim thủ tướng nước Việt Nam cộng sản, và Nguyễn Tiến Thắng bí danh Tư Thắng, Võ Văn Kiệt cựu tổng bí thư cộng đảng cũng có con rơi tên là Phan Thanh Nam”
Từ đó ta suy ra, qua “Ba Đình Bí Sử” cũng như chuyện kể trong dân gian, ta rút ra được một kết luận:

“Chế độ cộng sản là một chế độ độc tài, đảng trị, đa sát, đa dâm, phong kiến hơn hết tất cả các chế độ đã có trên khắp mặt địa cầu, “Hoàng đế đỏ” cũng có tam cung lục viện nhưng không hưởng thụ một mình mà phân phát cho những bầy tôi khắp nước từ xã ấp, quận huyện, tỉnh, đến trung ương, ở những cơ quan ngang dọc, trên dưới, bên phải bên trái của chính quyền và đảng chúng, cho nên nó đã liên kết thật chặt chẽ với nhau để khống chế tình dục của phụ nữ Việt, làm cho xã hội băng hoại, luân lý suy đồi” Để ghi nhớ những công ơn “trời biển” của cái triều đại cộng sản đó, nên có thơ rằng:

SÁM HỐI

Để tưởng nhớ đến hương hồn cha tôi

Thuở nhỏ thường hay nghịch ý cha
Làm cha buồn nhất, chuyện chánh tà
Phải trái, trắng đen, mờ mịt quá
Tuổi thơ nào hiểu, chuyện sâu xa!

Cứ tưởng già Hồ, bậc “vĩ nhân”
Vì dân vì nước, há “vì thân”
Sống như cực khổ, lều tranh lạnh
Há để cho đời, biết giả chân!

Mấy chục năm trời, “bác vẫn tân”
Bao nhiêu gái đẹp, bác cầm chân
Bao nhiêu đứa trẻ, mồ côi mẹ?!
Khéo để cho đời, lũ quái nhân!

Giết cha tố mẹ, thật tuyệt vời
Chỉ có già Hồ, nghĩ được thôi!
Xương trắng chất đời, cao cao mãi!
Máu đào, biển rộng, cáo lòi đuôi!

Ba Đình phơi sác, một ác ma
Tạo nghiệp bao nhiêu, cũng thế mà!
Đến đến, xem xem, người phỉ nhổ
Muôn vàn kiếp kiếp, vẫn là ma!

Nổi gót già Hồ, lũ tiểu yêu
Còn đang toan tính, vét vợ nhiều
Còn đem đất tổ, dâng người mãi
Không biết bao giờ, đất tổ tiêu?!

Triều đại nhà Hồ, đã lộ dần
Đứa thì mua tước, đứa bán dân?!
Giàn dâm phụ nữ, từ trên dưới!
Để lại cho đời lắm “bất nhân”

Con xin sám hối trước hồn cha
Mấy chục năm trời, vẫn xót xa
Nợ nước chưa đền, đầu đã bạc!
Nhưng nào nở bỏ, đất quê nhà!

Orange county, Xuân Đình Hối, ngày 11 tháng 2 năm 2007
Dương thanh Phong

Ghi chú: Hồi còn thiếu thời, tôi tuyệt đối tin tưởng già Hồ là Vĩ Nhân, chí công vô tư, cha tôi giảng giải thế nào cũng không nghe. Già Hồ giả vờ sống kham khổ trong lều tranh bên cạnh Bắc bộ phủ, mị dân, vờ thương dân khổ sở trong kháng chiến.